

ΟΜΙΛΙΑ

ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

ΓΙΩΡΓΟΥ Α. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

ΣΤΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ

ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Αγαπητοί συνάδελφοι, θα ήθελα πριν ξεκινήσουμε να εκφράσω ολόψυχα την συμπαράστασή μας, τη δική μου και ολονών μας, στο λαό της Ιαπωνίας, που συνεχίζει να δοκιμάζεται σκληρά τα τελευταία 24ωρα.

Σύσσωμη η Ελληνική Κυβέρνηση, αλλά και ο Ελληνικός λαός, εκφράζουμε την ανείπωτη θλίψη μας για τα αμέτρητα θύματα, τους νεκρούς και τους άστεγους, που άφησε πίσω της αυτή η πραγματικά βιβλική καταστροφή.

Δυστυχώς, ο δοκιμαζόμενος λαός της Ιαπωνίας έχει έρθει τώρα αντιμέτωπος και με την αγωνία του πυρηνικού εφιάλτη, μια αγωνία που συμμεριζόμαστε και που ξυπνά σε όλους τους λαούς επώδυνες μνήμες του παρελθόντος.

Και μοιάζει με αρχαία τραγωδία ότι ο εφιάλτης της πυρηνικής καταστροφής επισκέπτεται ξανά ένα λαό, που δοκιμάστηκε τόσο από τα πυρηνικά όπλα και που, όλες αυτές τις δεκαετίες, πρωτοστατούσε ενάντια στη χρήση και εξάπλωση των πυρηνικών όπλων.

Αποδεικνύει όμως και την ορθότητα της δικής μας απόφασης να μην πάμε σε χρήση πυρηνικής ενέργειας, όπως και την ανάγκη να ελεγχθούν άμεσα όλες οι εγκαταστάσεις των πυρηνικών εργοστασίων στην Ευρώπη - ένα «stress test», μια δοκιμή αντοχής, για την προστασία όλων μας.

Θέλω να ανακοινώσω ότι η Ελλάδα θα πάρει πρωτοβουλία προς αυτή την κατεύθυνση και στην Ευρώπη και στη γειτονιά μας. Σ' αυτή την τραγωδία, όμως,

φαίνεται περισσότερο από ποτέ η ανάγκη αλληλοβοήθειας και αλληλεγγύης προς τους συνανθρώπους μας, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης.

Διότι τέτοιες καταστροφές αποτελούν ηχηρή υπενθύμιση για το ευάλωτο της ύπαρξής μας και την κοινή μοίρα που μας δένει όλους στον πλανήτη μας και αποδεικνύουν ότι η ανθρωπότητα έχει τεράστιες δυνάμεις και νέες δυνατότητες στην τεχνολογία, στην οικονομία και στην επιστήμη. Όμως, το ζητούμενο τελικά είναι πώς αυτά υπηρετούν τον άνθρωπο, πώς αξιοποιούμε, προς όφελος του ανθρώπου και του περιβάλλοντός του, αυτά τα νέα εργαλεία. Κι αυτό αποτελεί και ένα μεγάλο στοίχημα Δημοκρατίας.

Μονάχα ενωμένοι οι λαοί της γης, με αλληλοβοήθεια και αλληλοσυμπάρσταση, με δημοκρατικές διαδικασίες παγκόσμιας διακυβέρνησης, μπορούμε να ξεπεράσουμε και να διασφαλίσουμε τη συνέχειά μας, μπροστά σε τέτοιου είδους δοκιμασίες και νέες προκλήσεις, που αντιμετωπίζει η ανθρωπότητα.

Θα ήθελα, επίσης, να εξάρω την ψυχραιμία και τη δύναμη ψυχής που έχει επιδείξει ο Ιαπωνικός λαός απέναντι στις δοκιμασίες, μια δύναμη που αποτελεί πρότυπο και παράδειγμα για όλους μας.

Και φυσικά, να επαινέσω τους λίγους εργάτες που έχουν απομείνει στο πυρηνικό εργοστάσιο Φουκουσίμα Νταϊσί που, με γενναιότητα και αυτοθυσία, καταβάλλουν ακόμα και τώρα προσπάθειες για τον έλεγχο της κατάστασης. Η αφοσίωσή τους στο καθήκον, αυτές τις δύσκολες ώρες, μας έχει συγκινήσει όλους.

Αγαπητοί συνάδελφοι, φίλες και φίλοι, θέλω να ξεκινήσω σήμερα, λέγοντας κάτι που έχω πει πολλές φορές. Πιστεύω απεριόριστα στη δύναμη και στις δυνατότητες της Ελλάδας, της πατρίδας μας. Η Ελλάδα και οι πολίτες μπορούμε να κάνουμε τα πάντα, όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μεγάλες προκλήσεις. Το έχει αποδείξει η ιστορία μας, το αποδεικνύει πλέον και το παρόν μας.

Μια τέτοια μεγάλη, μια ιστορική πρόκληση, αντιμετωπίζουμε τους τελευταίους 18 μήνες. Δεν είναι πόλεμος με όπλα, δεν είναι η διοργάνωση μιας παγκόσμιας κλίμακας εκδήλωσης, είναι όμως ένας ακήρυχτος πόλεμος, με νέα μέσα, σε ένα φοβικό διεθνές περιβάλλον, με διεθνείς χρηματοπιστωτικές αγορές, στις οποίες συχνά η κερδοσκοπία γίνεται ο κανόνας.

Βρήκαν την Ελλάδα ευάλωτη, εκτεθειμένη, με τεράστιες αδυναμίες, αδυναμίες που γονατίζουν μια χώρα, η οποία, αντί να έχει αναμετρηθεί με τα κακώς κείμενα, είχε μια κυβέρνηση, την προηγούμενη κυβέρνηση, που είχε υποκύψει στις πιο αρνητικές πολιτικές αντιλήψεις και πρακτικές, σε κατεστημένα που δεν άφηναν τον τόπο να πάει μπροστά και που αιχμαλώτισαν τις πολιτικές διαδικασίες, ακόμα και τους δημοκρατικούς θεσμούς.

Είχε υποκύψει στο σύνθημα «όλα στην εξυπηρέτηση των πελατειακών και μικροκομματικών συμφερόντων», αλλά και των συμφερόντων ισχυρών, που ήθελαν να λυμαινούνται τους πόρους της χώρας μας, αντί να αξιοποιούνται για το δημόσιο συμφέρον.

Ενώ υπήρχε η χρυσή ευκαιρία, μετά τους Ολυμπιακούς Αγώνες, να υλοποιηθεί ένα εθνικό σχέδιο για την ανασυγκρότηση και αναδιοργάνωση ολόκληρης της χώρας μας, του συνόλου της οικονομίας μας, ενός άλλου αναπτυξιακού προτύπου, της πράσινης ανάπτυξης, που θα στηριζόταν στα δικά μας, ελληνικά συγκριτικά πλεονεκτήματα.

Μια βαθιά αλλαγή, στον τρόπο λειτουργίας του κράτους, της Διοίκησης, της χώρας ολόκληρης, πρακτικών, αντιλήψεων και νοοτροπιών, ακόμα και στον πολιτικό μας πολιτισμό.

Η προηγούμενη κυβέρνηση, αντί να αξιοποιήσει τις δυνατότητες που είχαν δημιουργηθεί τότε, πέταξε την ευκαιρία στον κάλαθο των αχρήστων, την σπατάλησε με το χειρότερο τρόπο.

Γι' αυτό και όταν γίνονται συγκρίσεις με άλλα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που δοκιμάζονται κι αυτά από τις αγορές σήμερα, λένε ότι η Ισπανία και η Πορτογαλία είναι διαφορετικές περιπτώσεις και δεν θα έπρεπε να έχουν καν πρόβλημα, αν οι αγορές δεν ήταν υπερβολικά επιθετικές.

Η Ιρλανδία είχε τραπεζικό πρόβλημα. Προφανώς, εκεί, η πολιτική ηγεσία έκανε τα στραβά μάτια στις λειτουργίες του τραπεζικού συστήματος, αλλά δεν ήταν όπως η Ελλάδα.

Στην Ελλάδα, η κακοδιαχείριση προερχόταν από την ίδια την πολιτική ηγεσία, από την ελίτ της χώρας, από ένα πολιτικό κατεστημένο, με κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, που χρέωσε τις επόμενες γενιές, μέσα από την κακοδιαχείριση και την ανομία.

Αναλαμβάνοντας τον Οκτώβριο του 2009, γνωρίζαμε ότι αυτά πρέπει να αλλάξουν. Και αυτή ήταν και η υπόσχεσή μας απέναντι στους πολίτες. Δεν γνωρίζαμε το βάθος του προβλήματος, που έφερε η στασιμότητα, η διαφθορά, η ανομία και η οικονομική παρακμή, ούτε βέβαια και τις βίαιες αντιδράσεις των διεθνών αγορών.

Ξεκινήσαμε με σκοπό να αλλάξουμε την Ελλάδα και καταλήξαμε, μέσα σε ελάχιστους μόλις μήνες, να προσπαθούμε να τη σώσουμε από την - θεωρούμενη από πολλούς βέβαιη - χρεοκοπία, τον κοινωνικό και οικονομικό μαρασμό.

Έτσι, έγινε πρώτη προτεραιότητα - κάτι που κανείς δεν φανταζόταν - να αγωνίζεται ολόκληρη η Ελλάδα, για να εξασφαλίσουμε ηρεμία και ασφάλεια στον Έλληνα πολίτη, στην οικονομία, ακόμα και στην Ευρωζώνη.

Ένας αγώνας για μεγάλες πολιτικές αποφάσεις στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για να μπορούμε απερίσπαστα να κάνουμε τις αλλαγές που υποσχεθήκαμε και ποτέ δεν ξεχάσαμε. Χωρίς να υποστείουμε ούτε λεπτό τη σημαία της αλλαγής στη χώρα, που είναι τελικά η πραγματική λύση, η πραγματική θεραπεία των αιτιών που μας οδήγησαν εδώ.

Η αναμέτρησή μας ήταν και είναι με τα δύσκολα. Ήταν και εξακολουθεί να είναι μια αναμέτρηση σε πολλά επίπεδα, με πολλούς αντιπάλους. Με κατεστημένα, με αντιλήψεις,

αλλά και με τη συνείδησή μας, όταν χρειάστηκε να πάρουμε αποφάσεις που πονούσαν, για να σώσουμε τη χώρα.

Ήταν μια αναμέτρηση με όλους όσοι μας αμφισβήτησαν ως έθνος, ως χώρα, ως κοινωνία. Έλεγαν πολλοί ότι η Κυβέρνηση, η Ελλάδα δεν θα λάβει τις δύσκολες αποφάσεις που απαιτούνται.

Ότι θα γίνουμε έρμαιο του δήθεν πολιτικού κόστους, ότι οι Έλληνες πολίτες δεν μπορούν να κάνουν οικονομία, ότι δεν θα ανεχθούν να θυσιάσουν μέρος της ευημερίας τους, για χάρη της πατρίδας και των παιδιών τους. Ότι είναι φυγόπονοι. Έθιξαν και την περηφάνια και το φιλότιμό μας. Άφησαν τραύματα στην ψυχή μας. Αλλά δεν λυγίσαμε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δείξαμε, αποδείξαμε ως έθνος, ότι μπορούμε να αναμετρηθούμε με την ιστορία. Οι αποφάσεις μας, οι αποφάσεις που πήρε και αυτή η Κοινοβουλευτική Ομάδα, ήταν γενναίες. Και συνολικά οι Έλληνες σήμερα, αποδεικνύουμε για μια ακόμη φορά τη γενναιότητά μας.

Όλους αυτούς τους μήνες που πέρασαν, η προσπάθεια όλων μας ήταν υπεράνθρωπη. Σήμερα, ποιος είναι αυτός που δεν αναγνωρίζει ότι ο Ελληνικός λαός κατέβαλε και καταβάλλει μια τεράστια προσπάθεια; Ποιος αμφισβητεί ότι ο λαός μας αντιμετωπίζει με ωριμότητα και σύνεση μια μεγάλη δοκιμασία, για να στηρίξει τη χώρα του στη δύσκολη στιγμή; Ότι πήρε στις πλάτες του μια μεγάλη προσπάθεια αλλαγής της πατρίδας μας; Ότι σήμερα στέκεται όρθιος και μπορεί πλέον βάσιμα να ελπίζει ότι, οι προσπάθειες και οι κόποι του, αυτοί που καταβάλλει, δεν είναι μάταιοι; Ότι πιάνουν τόπο;

Η αναμέτρησή μας ήταν και είναι μια αναμέτρηση και με όσους βρίσκονται εντός της χώρας και ακόμα και σήμερα επιθυμούν να μην αλλάξει τίποτα. Σαν να μην έχουμε πρόβλημα. Σαν να μη γνωρίζουν το σημείο στο οποίο έφτασε η Ελλάδα και τους κινδύνους, αν συνεχίζαμε στον ίδιο δρόμο, να καταστραφεί μια ολόκληρη κοινωνία. Που παριστάνουν ότι τα προβλήματα ξεκίνησαν με το μνημόνιο και όχι με ό,τι μας οδήγησε σε αυτό.

Που θέλουν να ξεχνάνε τις επιτηρήσεις, στις οποίες μας έβαλαν. Που θέλουν να ξεχνάνε πως σπαταλούσαν το δημόσιο χρήμα και την περιουσία του Ελληνικού λαού. Που θέλουν να ξεχνάνε την αναξιοκρατία που επέβαλαν παντού, μια Πολιτεία των «κουμπάρων» και των «κολλητών». Που θέλουν να ξεχνάνε ότι το χρέος σχεδόν διπλασιάστηκε επί των ημερών τους.

Αυτοί όμως δανείζονταν. Δανείζονταν στο όνομα της Ελλάδας, στο όνομα του Ελληνικού λαού, στο όνομα, όχι το δικό τους, αλλά της Ελληνικής Κυβέρνησης. Αλλά όταν ήρθε ο λογαριασμός, η «λυπητερή», είχαν σηκωθεί και είχαν φύγει από το τραπέζι, για να το πληρώσουν άλλοι. Τα δικά τους σπασμένα, πληρώνει σήμερα ο Ελληνικός λαός.

Γι' αυτούς χρειάστηκε η σημερινή Κυβέρνηση να ψάχνει δάνεια για να σωθεί η Ελλάδα, για να πληρωθούν οι λογαριασμοί τους. Γι' αυτούς υπογράψαμε μνημόνιο, μια συμφωνία δύσκολη, που όμως εγγυάται ότι θα είμαστε συνεπείς και βιώσιμοι στο μέλλον. Υπογράψαμε το μνημόνιο, ως τεκμήριο ότι ποτέ πια δεν θα κακοδιαχειρίζεται ελληνική

κυβέρνηση τα χρήματα του Ελληνικού λαού, ούτε βεβαίως τα δάνεια που παίρνουμε, με τον τρόπο που τα διαχειρίστηκε η Νέα Δημοκρατία.

Το μνημόνιο, έπρεπε να είχαν το θάρρος να το υπογράψουν οι ίδιοι, όπως το έκανε με θάρρος η προηγούμενη κυβέρνηση της Ιρλανδίας. Ανέλαβε το βάρος των ευθυνών της και μετά πήγε σε εκλογές. Αλλά πιο πονηροί οι δικοί μας, της Νέας Δημοκρατίας, είπαν «άσε να βγάλει το ΠΑΣΟΚ τα κάστανα από τη φωτιά».

Εμείς δεν φυγομαχήσαμε και δεν φυγομαχούμε. Σε αντίθεση με αυτούς, δίνουμε τη μάχη και αναλαμβάνουμε πάντα τις ευθύνες μας. Και ας πληρώνουμε και αυτό που λένε δήθεν «πολιτικό κόστος». Αρκεί να μην πληρώνει η πατρίδα πραγματικό κόστος.

Αλλά δεν τους έφτανε αυτό. Ενώ δοκιμάζεται ο Ελληνικός λαός, ενώ πληρώνει τα δικά τους σπασμένα, ενώ παλεύει για μια μεγάλη αλλαγή, εκείνοι, την κρίσιμη ώρα της μάχης, λένε ότι η μάχη είναι άσκοπη, ότι δεν αξίζει να προσπαθούμε, ότι όλα είναι μάταια. Προφητεύουν την αποτυχία. Καλλιεργούν την απαισιοδοξία. Υπονομεύουν το εθνικό συλλογικό φρόνημα. Σε κανέναν δεν εξηγούν τι θα συνέβαινε, αν δεν δίναμε τη μάχη. Σε κανέναν δεν προτείνουν κάποιον άλλο αξιόπιστο δρόμο.

Εμείς επιμένουμε και καλούμε όλες τις πολιτικές δυνάμεις του τόπου σε δημιουργική αντιπολίτευση, σε μια στιγμή που δοκιμάζεται η χώρα. Δεν απαιτούμε επαίνους. Ζητούμε σοβαρότητα και υπευθυνότητα. Για να γίνει η κρίση ευκαιρία για μια Ελλάδα δικαιοσύνης και ευημερίας.

Φίλες και φίλοι, η αναμέτρηση αυτή ήταν και είναι, τελικά, μια αναμέτρηση με τους ίδιους τους εαυτούς μας. Ήρθαμε αντιμέτωποι με τις ευθύνες μας, όπως κι αν καταμερίζονται και, σίγουρα, δεν καταμερίζονται ισομερώς. Και τις ευθύνες μας αυτές, τις αναλάβαμε.

Κοιτάξαμε τον εαυτό μας στον καθρέφτη της ιστορίας κι αποφασίσαμε να αλλάξουμε, αφήνοντας πίσω μας την εικόνα της ευημερίας, με γυάλινα όμως πόδια και με πολλές ανισότητες, της οικονομικής ανέλιξης με αθέμιτους τρόπους, της ανάπτυξης για λίγους και μάλιστα παρασιτικά, με χρήματα δανεικά ή ακόμα και «μαύρα».

Σε αυτή την αναμέτρηση, μέχρι στιγμής, βγαίνουμε μπροστά νικητές σε όλα τα μέτωπα. Είναι ακόμα τα πρώτα μας βήματα και πολλά αποτελέσματα θα φανούν στη συνέχεια, όπως όταν σπέρνεις, που δεν φαίνονται την επομένη οι καρποί.

Αλλά δεν κάναμε την εύκολη επιλογή να παραιτηθούμε. Κάναμε τη δύσκολη επιλογή να πολεμήσουμε. Και δεν κάναμε την εύκολη επιλογή, να τα αφήσουμε όλα ίδια. Κάναμε τη δύσκολη επιλογή να αλλάξουμε. Και προχωρούμε.

Με την ίδια γενναιότητα, χρειάζεται να συνεχίσουμε με αποφασιστικότητα, μπροστά σε νέα εμπόδια, πιο ριζωμένες νοοτροπίες, πιο κρυμμένα κατεστημένα, πιο άκαμπτες και αδιαφανείς γραφειοκρατίες και συμφέροντα.

Ο δρόμος είναι ακόμα μακρύς, αλλά με κάθε βήμα που κάνουμε, προσεγγίζουμε όλο και περισσότερο μια άλλη Ελλάδα, την Ελλάδα της δικαιοσύνης, της ανάπτυξης για όλους, των ίσων δικαιωμάτων και ευκαιριών, της ευημερίας και της ελπίδας.

Την Ελλάδα της παραγωγής, των ελληνικών προϊόντων και υπηρεσιών αξίας, των προϊόντων και υπηρεσιών με ονομασία προέλευσης, με ταυτότητα ελληνική, με προστιθέμενη αξία, την Ελλάδα του πολιτισμού μας, της περιφερειακής ταυτότητας, της καινοτομίας και της παιδείας, της ανανεώσιμης ενέργειας.

Ανοίγοντας το δρόμο και για τη δική μας γενιά, αλλά κυρίως για τις επόμενες. Απελευθερώνοντας τις επόμενες γενιές από δουλείες του παρελθόντος. Ποτέ πια τα ίδια λάθη, ποτέ πια κλειστά τα μάτια και τα αυτιά μας στην πραγματικότητα και στα προβλήματα.

Και κανένα Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, καμία Ευρωπαϊκή Ένωση, καμία Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα δεν καθορίζει την πολιτική μας, περισσότερο από τις δικές μας συνειδητές επιλογές. Να τελειώνει αυτό το παραμύθι. Ή εμείς θα αλλάξουμε την Ελλάδα ή θα στηριζόμαστε σε δάνειες δυνάμεις.

Η επιλογή μας είναι τριπλή. Επιλέγουμε να υπηρετούμε την Ελλάδα, τον πολίτη και το μέλλον των παιδιών μας. Αυτή είναι η τριπλή μας υποχρέωση, που ξεπερνά κατά πολύ τη συγκυρία μιας επώδυνης επιτήρησης. Και θα δώσουμε τη μάχη μέχρι τέλους, μέχρι να κερδίσουμε και να τα καταφέρουμε.

Ο δρόμος, λοιπόν, είναι και δύσβατος και μακρύς. Σήμερα, οι προσπάθειες που καταβάλαμε αναγνωρίζονται από όλους τους παρατηρητές, εχθρούς και φίλους. Στην Ευρωπαϊκή Σύνοδο της περασμένης Παρασκευής, όλοι οι εταίροι μας αναγνώρισαν ότι τους περασμένους μήνες έγινε μια τιτάνια προσπάθεια.

Σε πείσμα των κυνικών και των καταστροφολόγων, αποφασίστηκαν η αναθεώρηση των όρων του δανείου και πρόσθετα μέτρα, που δημιουργούν ευνοϊκότερους όρους για την Ευρωζώνη και βεβαίως και για τη χώρα μας. Μεγαλύτερη διάρκεια αποπληρωμής των δανείων, μικρότερο επιτόκιο και δυνατότητα αγοράς κρατικών ομολόγων από τον ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης.

Πρόκειται για μια κίνηση επιδοκιμασίας και εμπιστοσύνης. Πρόκειται για μια κίνηση, που στέλνει ένα σαφές μήνυμα στους κερδοσκόπους. Πρόκειται για μια κίνηση, που επιβραβεύει τις προσπάθειές μας, που μας δίνει νέα ώθηση να συνεχίσουμε.

Πετύχαμε πολλά και για την ίδια την Ευρώπη και το μέλλον της, αλλά και για την πατρίδα μας. Πρώτον, την επιμήκυνση της αποπληρωμής του δανείου των 110 δισεκατομμυρίων στα 7,5 χρόνια, κατά μέσο όρο. Διπλασιάσαμε με αυτό τον τρόπο τη μέση διάρκεια του δανείου, ενώ η αποπληρωμή του θα ολοκληρωθεί το 2021, αντί για το 2015.

Δεύτερον, πετύχαμε τη μείωση του επιτοκίου για ολόκληρο το δάνειο, για το σύνολο του δανείου, και για όσα δηλαδή έχουμε ήδη εισπράξει και αξιοποιήσει μέχρι σήμερα, κατά μία ποσοστιαία μονάδα. Δηλαδή, μειώσαμε τη διαφορά μας από το επιτόκιο των γερμανικών ομολόγων κατά σχεδόν 30%. Κερδίσαμε περίπου 6 δισεκατομμύρια ευρώ λιγότερους τόκους, που θα πλήρωνε ο Ελληνικός λαός.

Τρίτον, ενισχύθηκε σημαντικά ο ευρωπαϊκός μηχανισμός στήριξης και ο μηχανισμός που θα ισχύει από το 2013 και μετά, προστατεύοντας έτσι τα κράτη από τις επιθέσεις των κερδοσκόπων. Κυρίως, όμως, συμφωνήσαμε να μπορεί αυτός ο ευρωπαϊκός μηχανισμός στήριξης να αγοράζει τα ομόλογα των χωρών που αντιμετωπίζουν πρόβλημα, δηλαδή να τις δανείζει εάν και εφόσον χρειαστεί.

Τέταρτον, πείσαμε και, παρά τις αντιστάσεις, περιλήφθηκε στην απόφαση η θέση μας, για τον ευρωπαϊκό φόρο στις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές, τον λεγόμενο «Tobin tax», ώστε να πληρώσουν και οι τράπεζες, που στο κάτω - κάτω δημιούργησαν την κρίση στις Ηνωμένες Πολιτείες και στην Ευρώπη, δηλαδή να πληρώνουν ένα ασφάλιστρο για το μέλλον. Και επιπλέον, μέσα από το φόρο αυτό, να έχουμε και σημαντικά έσοδα για επενδύσεις, για υποδομές, για τη μετάβαση της Ευρώπης σε μια πράσινη οικονομία και για τη δημιουργία θέσεων εργασίας.

Εδώ θέλω να εξάρω τη δουλειά και της Ευρωομάδας μας, και της Άννυς Ποδηματά, που ήταν εισηγήτρια γι' αυτή την πρόταση, μαζί βεβαίως και για τα ευρωομόλογα, που πριν από λίγες ημέρες ψηφίστηκε με μεγάλη πλειοψηφία στην Ευρωβουλή.

Τέλος, συμφωνήσαμε σε ένα Σύμφωνο για το ευρώ και την ανταγωνιστικότητα σε κάθε χώρα χωριστά, αλλά και στην Ευρωζώνη συνολικά, με κανόνες και πολιτικές που, σχεδόν στο σύνολό τους, εμείς ήδη εφαρμόζουμε στη χώρα μας. Και εκεί πετύχαμε σημαντικές βελτιώσεις, όπως παραδείγματος χάρη να υπάρχει υποχρέωση για κοινωνικό διάλογο, να υπάρχει ο στόχος της σύγκλισης και να διαφυλαχθούν οι συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Με τις αποφάσεις αυτές, ενισχύεται η Ευρώπη, ενισχύεται το κοινό μας νόμισμα, το ευρώ. Ενισχύεται όμως έτσι ουσιαστικά και η χώρα μας, αφού διευκολύνεται η αντιμετώπιση του υπέρογκου χρέους, που δημιούργησαν οι πρακτικές προηγούμενων ετών.

Τι σημαίνουν όλα αυτά για την Ελλάδα, για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε; Σημαίνουν ότι τα λύσαμε; Προφανώς, όχι.

Επαναλαμβάνω: και μηδενικό χρέος να είχαμε, και πάλι θα έπρεπε να κάνουμε τις μεγάλες αλλαγές, διότι η οικονομία μας, το αναπτυξιακό μας πρότυπο, το κράτος μας, όλα θα μας πήγαιναν και πάλι σε νέο χρέος.

Η ανάπτυξη δεν είναι ένα κουμπί που πατάς, ούτε λεφτά που ρίχνεις. Είναι η συστηματική και οργανωμένη καλλιέργεια των δυνάμεών σου, του ανθρώπινου δυναμικού, του πολιτισμού και των υποδομών σου, της καινοτομίας και των πλεονεκτημάτων σου, ώστε επιτέλους να εξάγουμε και να αγοράζουμε ελληνικά, αντί να εισάγουμε και να καταναλώνουμε μόνο ξένα προϊόντα.

Και η προσπάθεια συνεχίζεται. Με τις ενέργειές μας και τις αποφάσεις στη Σύνοδο της περασμένης Παρασκευής, στρώσαμε το δρόμο και για το 2012. Εξομαλύνουμε μερικά από τα βασικά εμπόδια. Περιορίσαμε σημαντικά τα μελλοντικά

προβλήματα, αλλά δεν πρέπει να επαναπαυθούμε. Κερδίσαμε μια μεγάλη μάχη, αλλά ο αγώνας συνεχίζεται.

Για τις αλλαγές που απαιτούνται, έχουμε μπροστά μας πολλή δουλειά για φέτος και για τα επόμενα χρόνια. Δουλειά που απαιτεί δέσμευση, αφοσίωση και συνέπεια από όλους μας. Αυτό που σημαίνουν, όμως, οι αποφάσεις αυτές είναι ότι η προσπάθεια συνεχίζεται αμείωτη μεν, αλλά πλέον με άλλους όρους, με άλλα δεδομένα, με μεγαλύτερη ασφάλεια και σιγουριά.

Με το δικαίωμά μας να αισιοδοξούμε ακόμη περισσότερο ότι, αν αυτά που εξαρτώνται από εμάς τους ίδιους, τα φέρουμε σε πέρας, τότε η Ελλάδα δεν έχει να φοβηθεί τίποτα από το μέλλον που έρχεται. Αντιθέτως, θα μπορεί να απεξαρτηθεί από δάνειες δυνάμεις, να ορίζει το μέλλον της και να μπορεί να το κοιτάξει κατάματα με αισιοδοξία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, προσωπικά, από τη θέση μου, έκανα ό,τι περνούσε από το χέρι μου, για να υπερασπιστώ τα συμφέροντα της χώρας και των Ελλήνων. Και αυτό θα συνεχίσω να κάνω, για να βγει η πατρίδα μας από την κρίση και να χτίσουμε μια διαφορετική Ελλάδα.

Όμως τίποτα, μα τίποτα δεν θα είχαμε πετύχει, αν δεν είχαμε δίπλα μας τους πολίτες, να βάζουν καθημερινά πλάτη και να αγωνίζονται μαζί μας. Δική τους επιτυχία είναι οι προχθεσινές αποφάσεις για την Ελλάδα.

Η προσπάθεια είναι εθνική, η επιτυχία είναι συλλογική και κανένας δεν δικαιούται να αδικεί την εθνική προσπάθεια και τα αποτελέσματά της. Η αφοσίωση, οι θυσίες, οι κόποι, οι δυσκολίες - και γνωρίζω ότι ήταν και είναι πολλές - είναι που φέρνουν το αποτέλεσμα.

Όλοι μαζί δουλέψαμε, όλοι μαζί πείσαμε τους εταίρους μας, μαζί αποκαταστήσαμε την αξιοπιστία της χώρας μας, μαζί αποδείξαμε ότι όταν η Ελλάδα θέλει, μπορεί. Και μαζί θα προχωρήσουμε στη δημιουργία μιας Ελλάδας, που θα πατά στα πόδια της, αυτόνομης οικονομικά, για την οποία θα είμαστε όλοι υπερήφανοι να ζούμε σε αυτό τον τόπο.

Τίποτα δεν ήταν αυτονόητο. Αλλά ήταν πάντα πίστη μου ότι, οι μόνες χαμένες μάχες, είναι οι μάχες που δεν δίνονται. Αν οι αποφάσεις που πήρε η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι γενναίες και συμβάλλουν στην προσπάθειά μας, αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι η πορεία μας θα εξαρτηθεί από εμάς τους ίδιους. Είναι στο χέρι μας.

Στο χέρι μας είναι να αξιοποιήσουμε αποφάσεις σαν κι αυτές και η Ελλάδα να πάει μπροστά. Κλείνοντας τα αυτιά μας στις σειρήνες, που μας καλούν να αγνοήσουμε και να ξεχάσουμε τα αίτια που μας έφεραν στην κρίση και που μας καλούν η Ελλάδα να συνεχίσει να ζει όπως ζούσε, χωρίς κανόνες, χωρίς δικαιοσύνη, χωρίς διαφάνεια, χωρίς ανάπτυξη και χωρίς να λαμβάνει υπόψη της τις αλήθειες και το «παν μέτρον άριστον».

Αυτό που πετύχαμε τους τελευταίους μήνες είναι ενδεικτικό των δυνατοτήτων μας, αλλά και της διάθεσης όλων μας να μην αφήσουμε καμία ευκαιρία να πάει χαμένη. Παρά τις αδιαμφισβήτητα θετικές αποφάσεις, παρά το ότι αποτελούν επιβράβευση μιας μεγάλης

συλλογικής προσπάθειας, οι μόνιμα και σκόπιμα μεμφίμοιροι είναι και πάλι στενοχωρημένοι.

Και τι δεν ακούσαμε πάλι. Αυτοί που καλλιεργούσαν κλίμα αποτυχίας, μας είπαν ότι, λίγο έως πολύ, αυτά που συνέβησαν, ήταν αναμενόμενο να συμβούν. Ακούσαμε να λένε ότι «ναι μεν ελήφθησαν κάποιες σημαντικές αποφάσεις για την Ελλάδα, όμως, με δυσβάστακτα και επαχθή ανταλλάγματα», ότι «ο λαός φορτώθηκε με νέα βάρη». Ποια είναι αυτά; Ότι, άκουσον - άκουσον, «μας υποχρέωσαν οι κακοί ξένοι να συνεχίσουμε τις μεγάλες διαρθρωτικές αλλαγές στη χώρα μας». Τόσο κακό μας έκαναν!

Σαν να μην είμαστε εμείς που θέλουμε να αλλάξουμε τη χώρα μας και πρώτοι εμείς το αναδείξαμε, και ως αντιπολίτευση εδώ, στη χώρα. Σαν να μην διεκδικήσαμε την εξουσία, ακριβώς για να αλλάξουμε την Ελλάδα.

Λένε, άκουσον - άκουσον, ότι «μας υποχρέωσαν να μειώσουμε το χρέος μας σε ένα βάθος χρόνου, 20ετίας», σαν να μην το θέλουμε εμείς πρώτοι, οι Έλληνες. Σαν να μην είναι πριν απ' όλα το δικό μας ζωτικό συμφέρον να μειώσουμε το χρέος μας, το βάρος αυτό για τον Έλληνα πολίτη. Σαν να μας αρέσει να ζούμε για πάντα πνιγμένοι στα ελλείμματα και τα χρέη και να συνεχίζουμε να φορτώνουμε κι άλλα στις πλάτες των παιδιών μας.

Και πρέπει επίσης - λένε - «να δεσμευτούμε με νόμο, ότι δεν θα ξαναβουλιάξουμε τη χώρα μας με υπέρογκα χρέη». Τέτοιο κακό μας βρήκε! Τέτοια ανταλλάγματα δώσαμε. Σαν να μην είχαμε και πριν, ως χώρα της Ευρωζώνης, υποχρέωση να μην έχουμε υπερβολικά ελλείμματα. Υποχρέωση, που παραβίασε κατάφορα η Νέα Δημοκρατία και απέκρυψε από τον Ελληνικό λαό και την Ευρωπαϊκή Ένωση, αυτό το χρέος και αυτά τα ελλείμματα.

Σαν να θέλουμε να ξαναζήσουμε στο μέλλον παρόμοιες με τις σημερινές καταστάσεις. Μας υποχρέωσαν - λένε - οι μισθοί να ακολουθούν την παραγωγικότητα, το προφανές και αυτονόητο δηλαδή. Θαρρείς και είπε ποτέ κανείς και πουθενά, ότι οι μισθοί πρέπει να αυξάνονται πάνω από την παραγωγικότητα! Παρουσιάζεται κι αυτό ως βάρος.

Βέβαια, εμείς μιλάμε και για κάτι άλλο: τη μείωση των ανισοτήτων. Ως σοσιαλιστές, έχουμε μια άλλη προσέγγιση, μέσα σε μια συντηρητική Ευρώπη. Και γι' αυτό, φέρνουμε και νόμους, όπως είναι και το φορολογικό νομοσχέδιο, το οποίο ακριβώς δημιουργεί μια κοινωνία δικαίου.

Επίσης, μας υποχρέωσαν - λένε - να εξασφαλίσουμε 50 δις μέχρι το 2015 και παραπέρα, από αποκρατικοποιήσεις και αξιοποίηση της περιουσίας του Δημοσίου. «Παράλογο», μας λένε. Εγώ θυμάμαι, όταν το 1990 ήμουν Υπουργός Παιδείας - θα θυμούνται και οι άλλοι Υπουργοί Παιδείας, βλέπω και τον Πρόεδρό μας εδώ, τον Απόστολο Κακλαμάνη - που όλοι στο Κοινοβούλιο, αλλά και η εκπαιδευτική κοινότητα, μας έλεγε «να αξιοποιήσουμε την περιουσία των Πανεπιστημίων για την ανάπτυξη της παιδείας στη χώρα μας.

Χρειάστηκε κανείς έξωθεν να μας τα πει αυτά, ή ακόμη και να μας τα επιβάλει; Αυτό εμείς, δήθεν, δεν το θέλαμε; Αλλά κάποιοι «κακοί ξένοι» μας υποχρέωσαν να κάνουμε και αυτό; Επιτέλους, ας το κάνουμε. Για το δικό μας καλό, για το καλό της οικονομίας, της χώρας, για να φτιάξουμε δουλειές, για ανάπτυξη.

Προτιμάμε η περιουσία αυτή να παραμείνει απαξιωμένη, παραπεταμένη; Να μην αποφέρει έσοδα στους Έλληνες; Ή να τη λυμαινόνται διάφοροι, μέσα από την αδιαφάνεια και την αυθαιρεσία, όπως ξέρουμε ότι γίνεται; Αυτό μας προτείνουν οι αιωνίως μεμψίμοιροι;

Προτιμάμε να μειώνουμε το υπέρογκο χρέος, κόβοντας μισθούς και αυξάνοντας τους φόρους; Αυτό μας προτείνουν; Και μέσα σε όλα αυτά, ακούσαμε και τη Νέα Δημοκρατία, που ισχυριζόταν ότι μπορούμε να βρούμε 50 δις από την ακίνητη περιουσία σε 2 χρόνια. Αυτό μας έλεγε η Νέα Δημοκρατία. Και μας εγκალεί τώρα, ότι θα βρούμε 50 δις σε 5 χρόνια! Αυτή είναι η Νέα Δημοκρατία της υπεύθυνης αντιπολίτευσης.

Αντιφάσκουν και αδυνατούν να αρθρώσουν λόγο συνεκτικό και σοβαρό. Αλλά ερωτώ ευθέως: πού είναι το μεμπτό της αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας; Ενώ για πρώτη φορά στην ελληνική ιστορία δεσμεύτηκε Πρωθυπουργός, ότι δεν πουλάμε δημόσια γη, αλλά όμως την αξιοποιούμε. Άλλο περιουσία, άλλο δημόσια γη. Μπορεί όμως να αξιοποιηθεί.

Με ποια λογική πρέπει να μείνει αναξιοποίητη η περιουσία μας, από την οποία θα μπορούσαμε να παράγουμε πλούτο, να κερδίζουμε μόνιμα χρήματα, να δημιουργούμε ανάπτυξη και θέσεις εργασίας; Έπρεπε να έχει γίνει εδώ και χρόνια.

Ακούσαμε και το άλλο, ότι όσα καταφέραμε σήμερα, έπρεπε να τα είχαμε πάρει στη διαπραγμάτευση από πέρυσι, το Μάιο. Εδώ, ταιριάζει η λαϊκή ρήση «έξω απ' το χορό, πολλά τραγούδια λέμε». Γιατί αυτοί που σήμερα μας κάνουν μαθήματα διαπραγματεύσεων, είναι αυτοί που φυγομάχησαν, για να μην διαπραγματευθούν. Και δεν θα άντεχαν ούτε μια ώρα στη θέση μας.

Δεν θα άντεχαν ούτε μια ώρα να σηκώσουν το σταυρό, που εμείς σηκώνουμε 18 μήνες τώρα. Γιατί βήμα-βήμα αποκαθιστούμε την αξιοπιστία μας, βήμα-βήμα ενισχύουμε τη διαπραγματευτική μας θέση.

Τον περασμένο Φεβρουάριο, αποσπάσαμε με χίλια βάσανα την πολιτική δέσμευση της Ευρωπαϊκής Ένωσης για στήριξη της Ελλάδας, τη στιγμή που κανένας δεν μας πίστευε, μετά τα όσα είχαν συμβεί μεταξύ του 2004 και 2009, επί διακυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας.

Τον περασμένο Μάρτιο, καταφέραμε με χίλιους κόπους να συγκροτήσουμε από το μηδέν το μηχανισμό στήριξης. Ο μόνος μηχανισμός, που θα μπορούσε να διασφαλίσει στην Ελλάδα τα απαιτούμενα ποσά, για την εξυπηρέτηση του χρέους της.

Και οι κόποι αυτοί, ήταν το αποτέλεσμα της εικόνας που είχαν δημιουργήσει για την Ελλάδα, αυτοί που σήμερα κάνουν κριτική. Αυτή την εικόνα προσπαθούμε να αποτινάξουμε.

Στις αρχές Μαΐου, εξασφαλίσαμε το ιλιγγιώδες ποσό, πρωτοφανές για οποιαδήποτε χώρα ιστορικά, των 110 δισεκατομμυρίων ευρώ. Κανείς δεν μας δάνειζε, χωρίς να είναι ληστρικά τα επιτόκια. Η χώρα θα χρεοκοπούσε.

Και τώρα, το επόμενο βήμα, διαπραγματευθήκαμε και καταφέραμε την επιμήκυνση, τη μείωση του επιτοκίου και τη δυνατότητα αγοράς ομολόγων από τον ευρωπαϊκό μηχανισμό.

Πώς τα καταφέραμε; Είναι αποτέλεσμα, όπως είπα, εθνικής προσπάθειας. Πιάνουν τόπο οι κόποι των Ελλήνων. Πείθουμε ότι είμαστε και πάλι αξιόπιστοι. Κανένα από αυτά τα βήματα δεν ήταν αυτονόητο.

Τίποτα από τα παραπάνω δεν μας χαρίστηκε. Τίποτα δεν ήταν δεδομένο. Κατακτήθηκαν με κόπο, με θυσίες, με αποφάσεις που πόνεσαν. Και αυτό, ας το καταλάβουν καλά αυτοί που σήμερα εκτοξεύουν εύκολες «παρόλες», για το τι έπρεπε ή τι δεν έπρεπε να είχαμε κάνει.

Το καλύτερο, όμως, που ακούσαμε είναι το εξής: «με ποιο δικαίωμα» - λέει - «δεσμεύουμε τη χώρα, πέραν του χρονικού ορίζοντα της εκλογικής μας θητείας, με ένα σχέδιο που πάει μέχρι το 2015;». Η πλήρης διαστροφή της κοινής λογικής.

Γιατί το ορθό ερώτημα, δεν είναι με ποιο δικαίωμα εμείς σχεδιάζουμε, και με διαφάνεια, για το μέλλον μας και των παιδιών μας μακροπρόθεσμα, για το πώς θα μειώσουμε το υπέρογκο χρέος που βρήκαμε, αλλά με ποιο δικαίωμα κάποιιοι το δημιούργησαν, μεταφέροντας αβάσταχτα βάρη, όχι απλώς στην επόμενη κυβέρνηση, αλλά στις επόμενες γενιές των Ελλήνων.

Δεν θα απολογηθούμε, επειδή προσπαθούμε να λύσουμε ένα ζωτικό πρόβλημα, που δημιούργησαν άλλοι. Κάποιοι συμπεριφέρονται σαν να στενοχωρήθηκαν που οι προσπάθειες του Ελληνικού λαού αναγνωρίζονται και επιβραβεύονται. Η κακόπιστη μεμψιμοιρία τούς οδηγεί σε συλλογισμούς, που συνιστούν αντιστροφή της πραγματικότητας, που δεν αντέχουν σε στοιχειώδη λογική και κριτική.

Αυτά που είναι προς το δικό μας συμφέρον, αυτά που πρώτοι εμείς θέλουμε, προσπαθούν να τα παρουσιάσουν ως νέο βάρος, που επιβάλλεται έξωθεν. Δηλαδή, τι θέλουν όσοι τα λένε αυτά; Να μην μειώσουμε το χρέος; Να μην δώσουμε τέλος στο έλλειμμα; Να συνεχίσουμε να κοροϊδεύουμε τους εαυτούς μας και τους άλλους, αν μπορούμε;

Αυτά είναι ανταλλάγματα ή αυτονόητη υποχρέωσή μας; Όχι απέναντι στους εταίρους μας, αλλά απέναντι στους εαυτούς μας. Αν δεν υπήρχαν εταίροι, δεν θα έπρεπε να τα κάνουμε αυτά; Πώς μία, κατά τα άλλα, αυτονόητα θετική εξέλιξη, τη λένε «αντάλλαγμα», λες και παντού βρίσκεται μια συνωμοσία; Διότι τελικά, μόνο αυτό έχουν ως επιχείρημα. «Όλα είναι μια συνωμοσία», στην οποία βεβαίως πρωτοστατεί η Κυβέρνησή μας!

Αυτά δεν έχουν λογική, ούτε είναι πράγματα τα οποία ο Ελληνικός λαός θα πίστευε πια. Καθένας μπορεί να εκφράζει την άποψή του, όμως, και εγώ ως Πρωθυπουργός, αλλά και όλοι μας, ως αντιπρόσωποι των πολιτών στη Βουλή, θα ήμασταν κυριολεκτικά μικροί για το ύψος των περιστάσεων, αν επιτρέπαμε να επικρατήσει ως πολιτική, μια επιλογή υπαγορευμένη από λίγους, από μια μειοψηφία της κοινωνίας που, κατά τη γνώμη μου, δεν έχει αντιληφθεί τι θα σήμαινε για τη χώρα η χρεοκοπία, ή, για δικούς της λόγους, θέλει να παραμείνουν όλα ίδια, ως είχαν, σαν να μην άλλαξε τίποτα.

Αντιθέτως, υπάρχει μια πλειοψηφία στην κοινωνία, μια κοινωνική πλειοψηφία, που διψάει για δίκαιες αλλαγές. Διψάει για αλλαγές, που χρόνια ακούει και ποτέ δεν είδε. Μια πλειοψηφία, που ίσως μέχρι πρότινος ήταν σιωπηλή και σ' αυτήν απευθύνομαι. Μια πλειοψηφία, που ευτυχώς σήμερα εκφράζεται και εκφράζεται πιο δυναμικά από ποτέ.

Δεν ξέρω αν διαδηλώνει. Ξέρω ότι και συζητά, και προβληματίζεται, και αγωνιά, και θέλει να συμμετέχει ενεργά. Μια πλειοψηφία, που αγωνιά για το αύριο, που σκέφτεται με βάση τον ορθό λόγο, που δεν συγκινείται από τον ξύλινο λόγο ή το χαίδεμα, τις υπεραπλουστεύσεις και την κενή περιεχομένου κριτική.

Γιατί οι πολίτες έχουν αποκτήσει πια πολύ μεγαλύτερη γνώση. Γνώση για τα πράγματα. Πολύ μεγαλύτερη ευαισθησία, πολύ πιο ακριβές αισθητήριο.

Συντελείται μια πολιτική κοσμογονία, ένα νέο ρεύμα συλλογικής συνείδησης για τις απαραίτητες και δίκαιες αλλαγές στη χώρα μας. Η συλλογική συνείδηση στη χώρα μας αλλάζει με την κρίση και αυτό είναι ένα από τα θετικά αυτής της περιόδου που διανύουμε.

Και όπως έχω ξαναπεί, αυτήν ακριβώς την έγερση και συμμετοχή όλων των Ελλήνων, ολόκληρης της Ελλάδας, αυτή τη μοναδική ευκαιρία, όπου συνειδητοποιούμε όλοι την ανάγκη να σώσουμε και να αλλάξουμε την πατρίδα μας, δεν πρέπει να τη χάσουμε και δεν θα τη χάσουμε. Όσο κι αν κάποιοι μεμψιμοιρούν, όσο κι αν κάποιοι άλλοι αγωνίζονται, με νύχια και με δόντια, για να κρατήσουν την Ελλάδα πίσω.

Φίλες και φίλοι, σ' αυτή τη μεγάλη πορεία, εμείς απαντάμε με ευθύνη στις προκλήσεις. Χωρίς υπεκφυγές, χωρίς αλαζονεία, με ενθουσιασμό και με πάθος. Δουλεύοντας για τους πολλούς. Είμαστε το Κίνημα της προσφοράς. Αυτοί είμαστε.

Ξέρουμε ότι η σταθερή μας πορεία και η συστηματική μας διαπραγμάτευση μπορούν να φέρουν και νέα θετικά αποτελέσματα. Γι' αυτό, σε ό,τι αφορά εμάς, την Κοινοβουλευτική μας Ομάδα, την Κυβέρνηση και το Κίνημά μας, θα ζητήσω ακόμα μεγαλύτερη αφοσίωση στο έργο που έχουμε αναλάβει.

Μαζί με την ελληνική κοινωνία, όλοι μαζί, καταφέραμε αυτό που έμοιαζε δύσκολο και πολλοί θεωρούσαν ακατόρθωτο. Αυτό το βάρος, το σηκώσατε πρώτοι εσείς. Ανταποκριθήκατε, ανταποκριθήκαμε στις ιστορικές προκλήσεις που αντιμετωπίσαμε.

Είμαι βέβαιος ότι έτσι θα συνεχίσουμε να κάνουμε και, μάλιστα, όλοι μαζί, με πρώτη την Κοινοβουλευτική μας Ομάδα, που συνδιαμορφώνει, με δημιουργικό, δύσκολο, αλλά και ουσιαστικό τρόπο, τις νομοθετικές μας πρωτοβουλίες και ευρύτερα τις πολιτικές μας αποφάσεις.

Έχουμε ακόμα μπροστά μας δουλειά, συνεχίζοντας τις μεγάλες αλλαγές και δουλεύοντας για να προχωρήσουμε τις πέντε εθνικές προτεραιότητες, που έχουμε προσδιορίσει.

Πρώτον, να δημιουργήσουμε ένα κράτος στην υπηρεσία του πολίτη, σπάζοντας γραφειοκρατία και αδιαφάνεια.

Δεύτερον, να στηρίξουμε την ανάπτυξη και την αλλαγή του παραγωγικού μοντέλου της χώρας, κάνοντας την Ελλάδα πρότυπο πράσινης ανάπτυξης και, τα προϊόντα μας, να συνδυάζονται και να συνδέονται με τη λέξη «αξία».

Τρίτον, να δημιουργήσουμε μια κοινωνία συμμετοχής, ευνομίας και δικαιοσύνης. Να αποκτήσει ο πολίτης εμπιστοσύνη στην Πολιτεία και στους θεσμούς, που θα τον σέβονται.

Τέταρτον, να δώσουμε πραγματικό νόημα στο κοινωνικό κράτος, τελειώνοντας με τις σπατάλες, ώστε να στηρίζονται οι αδύναμοι και όσοι έχουν πραγματικά ανάγκη - μια κοινωνία πραγματικής αλληλεγγύης.

Και τέλος, να συνεχίσουμε την επιτυχή μάχη και να δυναμώσουμε τη φωνή της Ελλάδας, της Ελλάδας των αξιών, παντού.

Σε όλα αυτά τα θέματα, έχουμε ήδη απτή πρόοδο και, βεβαίως, δεν είναι η ώρα να κάνουμε εκτενή απολογισμό, ούτε να εξειδικεύσουμε τους εφεξής στόχους μας. Αυτό θα γίνει σύντομα. Και έχουμε μπροστά μας και μια κομματική διαδικασία, της Συνδιάσκεψης, όπου σε κάθε Περιφέρεια θα μπορούμε να αναδείξουμε και τις επιμέρους περιφερειακές προτεραιότητες και την αναπτυξιακή ταυτότητα.

Κύριο μέλημά μας, σήμερα, είναι να στείλουμε ένα σαφές μήνυμα, ότι συνεχίζουμε στο δρόμο των μεγάλων αλλαγών, των αλλαγών που δεν αντιμετωπίζουν συγκυριακά και πρόσκαιρα το πρόβλημα, αλλά τα βαθύτερα αίτια που μας οδήγησαν εδώ. Πάντα σε διαρκή διάλογο με την κοινωνία, με διαβούλευση, με σύνθεση που εμπλουτίζει τις πολιτικές μας, αλλά δεν τις αλλοιώνει με μικροσυμβιβασμούς, που προχωρά στην αναγνώριση της βαθιάς απαίτησης των πολιτών για ριζικές αλλαγές, γιατί αυτή είναι η εντολή της κοινωνίας. Αυτή είναι η στήριξη που μας παρέχει. Θέλει να συγκρουστούμε. Να συνεχίσουμε να συγκρουόμαστε με κατεστημένα και προκαταλήψεις.

Και είμαι βέβαιος ότι, σε αυτό τον αγώνα, οι βουλευτές και τα στελέχη μας θα είναι και πάλι στην πρώτη γραμμή, συνδιαμορφωτές και στηρίγματα της προσπάθειας που κάνουμε, με ολόκληρη την ελληνική κοινωνία. Γιατί ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε η δύναμη της Αλλαγής.

Φίλες και φίλοι, ξέρουμε από πού ξεκινήσαμε και πού έχουμε φτάσει. Τα σημάδια της αλλαγής είναι εδώ. Μπορούμε πλέον να τα διακρίνουμε. Μόνο την τελευταία εβδομάδα, επιβραβεύτηκαν οι κόποι των Ελλήνων από όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Πληροφορηθήκαμε ότι η αξία των ελληνικών εξαγωγών αυξήθηκε κατά 40% και, μάλιστα, για τέταρτο συνεχόμενο μήνα. Καταφέραμε να αντιμετωπίσουμε ένα πολύ δύσκολο ζήτημα, των απεργών πείνας, χωρίς απώλεια ανθρώπινης ζωής, χωρίς να επαναλάβουμε λάθη του πρόσφατου παρελθόντος, με άδειες παραμονής, αλλά εφαρμόζοντας τους νόμους που εμείς ψηφίσαμε, οι οποίοι διασφαλίζουν και τα ανθρώπινα δικαιώματα, και την κοινωνική συνοχή.

Πήραμε πρωτοβουλία, πέντε χώρες στην Ευρωπαϊκή Ένωση, για τη μείωση των ρύπων του διοξειδίου του άνθρακα κατά 30%.

Αντιμετωπίζουμε συστηματικά την αυθαιρεσία της βίας μικρών ομάδων, που τολμούν και παίρνουν το νόμο στα χέρια τους, που θέλουν να τρομοκρατούν τη Δημοκρατία.

Αλλά είμαστε ακόμα στην αρχή. Ο δικός μας δρόμος, ο δρόμος που έχουμε επιλέξει, είναι δύσκολος δρόμος. Είμαστε η γενιά που θα κοπιάσει. Είμαστε η γενιά που θα δουλέψει σκληρά. Είμαστε η γενιά, όμως, που καλείται να κάνει αυτές τις αλλαγές. Και αυτό είναι ιστορικό μας χρέος, αλλά είναι και τιμή, που μας έδωσε ο Ελληνικός λαός την εμπιστοσύνη του, για να προχωρήσουμε σε αυτές τις μεγάλες αλλαγές.

Όχι πάντα εύκολες, όχι πάντα ευχάριστες, αλλά σίγουρα όχι μάταιες, σίγουρα όχι χωρίς αντίκρισμα. Γιατί εδώ και τώρα, χτίζουμε τις βάσεις και τα θεμέλια για το μέλλον, το δικό μας και των παιδιών μας. Για εμάς, για τα παιδιά μας και τα παιδιά των παιδιών μας.

Καλή μας συνέχεια. Ευχαριστώ πολύ.